
vítazoslav hronec versei

A HAMU FELTÁMADÁSA I.

A te violaszín s halott tested,
Mozdulatlan arcod;
Szíved az obdukciós asztalon a kertben,
Míg a szél, akár az ő fehér keze,
Kis madárkatedrálisokat teremt a levegőben;

Szavaid, melyeket a tisztátlan lelkiismeret szül
A sziget miatt, amely a telihold tiszta tengeréből újjászületik,
A csonthalmaz és a koponya miatt,
Mely éjjelente a holdat ugatja;

Míndez,
Míndez —
Megtisztítja a hamut.

Pedig neki akartunk rugaszkodni és megőrizni
Ezt a kevéske vizet tenyerünkön —
Arcunk szépségét,
S meg akartuk tagadni
Az első délkört;
Helyünk túl szűk volt,
Még mikor a szentély romjainak bejárata előtt
Fáradt testünket a kariatidákkal azonosítottuk,
Kéklő sószemmel nyelvünk alatt
(Hogy homlokunkkal a tűzben
Felriadjunk
És elégjünk teljesen).

Éjjel neszezett a mocsár,
Mint nád az esőben,
Homok-szavakat árasztva
Szíved és mellének fehérsége közé,

De a feltámadott hamu,
De a még nem csitult sóhaj
A halálnak és a fájdalom
Szépségének küszöbén
Visszaadták hitünket a Jelképbe.

A rózsza már átváltozott. Az éjszakának
Jellegzetes szalma- és ki nem virágzott urna súlya volt.
Az éj nemcsak éj volt; az ő egyenlete volt az;
Az a te szavad volt. A sasfióké, mint
Csupasz és éhes kísértetek, jártak az asztalhoz,
Melyen testednek kenyere és bora bomlott.
Az élők tenyerükbe írták:
„A mocsár e szókörben nyílik,
S a füst,
Vérrel megtetézve,
A megritkult nád mögött
A fűbe hull.”

De
Te
(Kihúzott derékkal)
Maradsz:

A te violaszín s halott tested,
Vörös szíved...

(És a hamvad.)

FIÚK I.

Sarjad a füstoszlop, mint fiatal tölgy, elfátyolozza
Az apa arcát fiának tiszta homloka előtt, kihívja az isteneket
S eszünkbe juttatja ismét a viharok urát,
Annyira, hogy látjuk az álmunkba fogódzott üvegszárnyak alakját.

Gyógyvirág lángjával gyullad a máglya a tavaszi
Napéjegyenlőségkor, fölöttünk hollós az ég;
A mérhetetlen nyugalom mélyén kezünket hamuba mártjuk, és
Két ujjal igazítjuk el az Ő kezének átizzott szőrét:

Ephialtust kopja találta, fehér fémből, amikor
Reggel a szentély előtt a madarak röptéből jósolta
Bronzszínű villámok csillagnyi halmozódását a sisakokban.

Mert csak eleven bokor teszi a vihart pompássá.
A tükör makacs hullámvásárlásával, amely kisebbítl
A fiak és lányok tetteit, jóslat teljeseedik be, s visszhangzik,
[visszhangzik bennünk.

FIŰK II.

A testen rémkép fut végig, karcolás álomban; az öbölben
Illanón ringnak a szimmetrikus hajók. Ő
Önmagától van, és Senki, az istenség és az ember közti úton.

A költő címert visz feje felett, és benne nap,
Apró rézlángocska, mely bikának koponyájából született,
Hogy majdan tettekkel dicsérjék apám, ha visszatér.

Olvadunk, bomlaszt a bánat, mint a halálraítéltet,
Violaszín agyagból mellszobrot készítünk, az Övét,
Látókörünket viharok határolják, sok csapás előjelei.

A csalódott csillag fényét veszítette, még mielőtt árnyékunkat
[vette volna.

KÉT TŰZ KÖZÖTT I.

Prolóógus

A víz tükrén evezőkarcolás, s hulláma beszél: el kell
Menni; gyertyafény mellett gyengéd ráncokat vájni körmünkkel
A fába, hogy végre elvérezzék a mogorva
Totem, amelynek tövében a halottakat égetjük.

Otthonunk köves hátán lila füst
Szivárog; égett hús szaga rakódik
A szobákra; a harcosok már érzik haláluk, akár a kutyák.
A szeplőtelen istenség fa-arccal mosolyog.

Íme, itt kezdődik a vég. A mocsarak reggeli
Párájába burkolva sziget felé hajózunk, mi,
Úszkös, átkozott csavargók. Ma reggel

Mélybe dobtuk az álmokat s a verseket: a
Madárarajok éhesek voltak. Csupán a víz köre maradt,
Meg a napkorong a láthatár felett és a szélmarta istenség.

KÉT TŰZ KÖZÖTT II.

Epilógus

Az ezüstnek ízével nyelvemen,
Összekuporodva, mint imát mormoló gyermek,
Ellenállok a vízióra pogány vizeinek
Átkozva a vénák lankadó játékát,
Csodálom saját vérem,
Mely sekély tócsákat
Karcol a homokba.

A sátor előtt holdfényben ég a kés,
Tisztára mosva a keleti fejedelemségek forrásaiban;

Hangyák nyüzsögnek meztelen testemen,
Sóváran szívva sebeim gennyét;

A harcosok a hallgatás játékát mimelik;
Miközben a fegyvernökök felnyitják az olajfák törzsét,
És az elégedettek hamvát a tengerbe dobják,
Hideget érzek
Két tűz között.

Ma estére, midőn a szél clindítja a hajókat,
Szabadulni kell a kuruzslók fekete ölelésétől,
Még egy éjjelt kell virrasztani a harcosokkal,
Kik tüzes acélt fennek lángoló rózsáimra.

Ma estére fogóval kell kihúzni a nyilvesszőket
Az elhalt testekből és élve kivárni
A solymászok
Jövetelét.

Fülöp Gábor fordításai